

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **M. T. T.**, nar. X, st. přísl. Vietnam
bytem X
zastoupená Mgr. Jaromírem Slovákem, advokátem
sídlem Pivovarnická 1814/2, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2025, č. j. MV-188196-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 2. 2025, č. j. MV-188196-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 900 Kč k rukám Mgr. Jaromíra Slováka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2025, č. j. MV-188196-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 10. 2024, č. j. OAM-76634-14/ZM-2023, kterým ministerstvo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo řízení o žádosti žalobkyně ze dne 30. 10. 2023 o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
2. Důvodem zastavení správního řízení byla skutečnost, že žalobkyně nebyla oprávněna uvedenou žádost podat na území ČR, nýbrž pouze na zastupitelském úřadě, neboť ji podala v době, kdy na území ČR pobývala pouze na základě odkladného účinku přiznaného usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2023, č. j. 62 A 9/2023-19, žalobě podané proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2023, č. j. MV-199490-4/SO-2022. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 10. 2022, č. j. OAM-433-23/DP-2022, které zamítlo žádost žalobkyně ze dne 6. 1. 2022 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo uděleno za účelem podnikání – OSVČ s platností do 22. 1. 2022.

I. Shrnutí procesního postojů žalobkyně

3. Žalobkyně namítá, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami ve smyslu § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a nezdůvodnily, jak dospěly k závěru o splnění podmínek pro zastavení řízení o její žádosti.
4. Žalobkyně má za to, že na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2023, č. j. 62 A 9/2023-19, byla oprávněna podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, neboť ji podala v době, kdy na území ČR pobývala na základě překlenovacího dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů a na základě fikce pobytu vzniklé žádostí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ze dne 6. 1. 2022.
5. Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, že o její žádosti ministerstvo nerozhodlo meritorně, ačkoli byla v průběhu správního řízení vyzvána k seznámení s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Správní řízení tak zjevně směřovalo k meritornímu rozhodnutí o její žádosti. Přesto bylo po téměř roce od podání žádosti řízení zastaveno, a to z důvodů, které byly dány již při jejím podání; takový způsob rozhodnutí tak byl pro žalobkyni, která se na něj nemohla procesně připravit, překvapivý. V této souvislosti žalobkyně namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť ministerstvo se nevypořádalo s jejím vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
6. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí žalované je nepřiměřeně přísné, pokud jde o jeho dopad do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně poukazuje na to, že v ČR žije již 17 let a vytvořila si zde soukromé rodinné a ekonomické vazby, plně přivykla zdejšímu způsobu života a kultuře. Žalobkyně zde měla zdroj příjmů a nikdy se nedopustila žádného protiprávního jednání. K problému s prodloužením dlouhodobého pobytu došlo v důsledku nesprávného postupu zprostředkovatele, kterého si žalobkyně nebyla vědoma. K zemi původu již nemá žádné vazby, není zvyklá na způsob života ve Vietnamu, nemá se kam vrátit a už vůbec nemá možnost si ve Vietnamu obstarat zdroj obživy. Pokud jde o jejího manžela ve Vietnamu, tak s ním již dávno nežije, manžel žalobkyni ještě před odjezdem do ČR opustil a založil si novou rodinu. Manželství trvá pouze formálně, protože z důvodu

pobytu žalobkyně na území ČR nebylo možné je rozvést. Všechny děti žalobkyně již jsou zletilé a mají své vlastní rodiny. Stejně jako její sourozenci žijí nezávisle na žalobkyni.

7. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované jako nezákonné zrušil. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, odkazuje na své rozhodnutí, které považuje za správné a odůvodněné. Podle žalované nedošlo k porušení základních zásad správního řízení, které však žalobkyně blíže nerozvádí, ani k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení.
9. Žalovaná navrhla, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O věci rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Soud k věci předeseílá, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je ovládáno dispoziční zásadou. Tato zásada se projevuje mimo jiné tím, že soud zásadně přezkouvává napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Ze žalobního bodu musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (žalobkyně) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Toto ustanovení ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce (žalobkyně) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 488/2005 Sb. NSS). Těmto požadavkům neodpovídá argumentace žalobkyně, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení ve smyslu § 2 a § 3 správního řádu, neboť jde o argumentaci zcela obecnou, z níž není zřejmé, jakým způsobem měly správní orgány pochybit a porušit tak práva žalobkyně ve správním řízení; nejde tak o projednatelný žalobní bod, který by soud mohl vypořádat.
13. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců *se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za*

účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývá-li na území po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání. V zastoupení cizince, který není oprávněn na území ministerstvu podat žádost o vydání zaměstnanecké karty podle věty druhé, může žádost podat ministerstvu na základě plné moci jeho zaměstnavatel, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem programu schváleného vládou za účelem dosažení ekonomického nebo jiného významného přínosu pro Českou republiku, který je organizačně zajišťován nebo koordinován k tomuto účelu ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem, jehož okruhu působnosti se program týká (dále jen "vládou schválený program"), a umožňují-li tento způsob podání žádosti podmínky tohoto programu.

14. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví také řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
15. Mezi účastníky řízení je spor o právní otázku, zda žalobkyně byla oprávněna podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR v době, kdy jí k pobytu na území na základě přiznání odkladného účinku usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2023, č. j. 62 A 9/2023-19, svědčil tzv. překlenovací štítek (to dokládá i obsah správního spisu předložený žalovanou).
16. Soud předně nesouhlasí se žalobkyní, že by správní orgány neuvedly důvody, pro které v případě žalobkyně přistoupily k aplikaci § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 3/2004 Sb. NSS). Závěry žalované, kterými vypořádala námitku žalobkyně, že splnila zákonem stanovené podmínky pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území ČR jsou rovněž věcně správné a opírají se o judikaturu správních soudů. Soud souhlasí se žalovanou, že žalobkyně nebyla v době podání žádosti držitelkou takového pobytového oprávnění, které by jí umožňovalo uvedenou žádost podat zde, na území ČR. Judikatura Nejvyššího správního soudu je ustálená v tom, že účelem pobytového (překlenovacího) štítku vydaného v návaznosti na přiznání odkladného účinku žalobě po dobu soudního řízení je ochránit cizince po dobu soudního řízení před nutností opustit území ČR v situaci, kdy je v právní moci rozhodnutí, podle něhož již cizinci nesvědčí titul k pobytu na území ČR, které má opustit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 248/2016-32). „[...] fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu [...].“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, bod 19, zvýrazněno soudem). Žalobkyně tak podala žádost o nové pobytové oprávnění (zaměstnaneckou kartu) v době, kdy k tomu již nebyla oprávněna; pokud by soud argumentaci žalobkyně přisvědčil, připustil by v podstatě nepřetržité řetězení žádostí žalobkyně o pobytové tituly na území ČR, a to pouze na základě fikce pobytu, ať už by plynula z neskončeného řízení o předchozí žádosti nebo z neskončeného soudního řízení na základě přiznání odkladného účinku správním soudem.
17. Pokud jde o námitku překvapivosti rozhodnutí ministerstva, neboť ve správním řízení postupovalo podle § 36 odst. 3 správního řádu, tedy vyzvalo žalobkyni, aby se před vydáním

rozhodnutí vyjádřila k jeho podkladům (protokol ze dne 17. 6. 2024, č. j. OAM-76634-11/ZM-2023), nejde o procesní pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení. Nejde ani o postup, z něhož by žalobkyně mohla dovozovat, že její žádosti bude vyhověno, byť soud souhlasí se žalobkyní, že jde o procesní postup, který předchází vydání rozhodnutí o věci samé. Podstatné z hlediska soudního přezkumu však je, že takový postup sám o sobě nijak nezkrátil žalobkyni na právech procesní obrany, naopak jí de facto umožnil upozornit správní orgán na individualizované okolnosti dopadu rozhodnutí o žádosti do jejího soukromého a rodinného života, jak bude rozvedeno níže.

18. Pokud pak jde o namítanou délku správní řízení před ministerstvem, soudu je z úřední činnosti známo (i z obsahu správního spisu), že žalobkyně úspěšně uplatnila procesní prostředek obrany proti nečinnosti, neboť Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, č. j. 29 A 55/2024-33, konstatoval nečinnost ministerstva a uložil mu, aby o žádosti žalobkyně vydalo rozhodnutí. Pokud jde o vyjádření k podkladům rozhodnutí, které žalobkyně podala dne 24. 6. 2024, ty obsahují argumentaci popisující dopad případného zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně, zejména z hlediska délky jejího pobytu na území ČR. Jak bude rozvedeno níže, v případě tohoto aspektu řízení o žádosti žalobkyně správní orgány pochybily. Nevypořádání těchto tvrzení představuje vadu postupu ministerstva, kterou nenapravila ani žalovaná.
19. Žalobkyně namítá nepřiměřenost rozhodnutí žalované, pokud jde o jeho dopad do jejího soukromého a rodinného života. Nepřiměřenost dopadu rozhodnutí ministerstva do jejího soukromého a rodinného života pak žalobkyně namítala i v odvolání a poukazovala na ně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 24. 6. 2024.
20. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
21. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně pobývala na území ČR oprávněně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání až do rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 10. 2022, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Důvodem zamítnutí bylo, že žalobkyně neplnila účel, pro který bylo povolení vydáno, neboť vykonávala závislou nikoli podnikatelskou činnost. Žalobkyně neuspěla se svou procesní obranou proti neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, resp. proti rozhodnutí žalované, která dne 9. 1. 2023 uvedené rozhodnutí ministerstva potvrdila. Její žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2024, č. j. 62 A 9/2023-39, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2024, č. j. 9 Azs 37/2024-25.
22. Přestože žalobkyně mohla i v rámci předchozí procesní obrany brojit proti posouzení dopadů rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 10. 2022, kterým byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, do soukromého a rodinného života podle § 37 odst. 2 věty poslední zákona o pobytu cizinců, i

v nyní posuzované věci je třeba dopad rozhodnutí ministerstva o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty v tomto směru posoudit.

23. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dříve dovodila, že namítá-li cizinec ve správním řízení nepřiměřenost dopadu (zásahu) rozhodnutí do soukromého a rodinného života, tj. porušení čl. 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v konkrétním řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje či nikoli (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, bod 32, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, bod 11, či ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 62/2024-61, bod 26).
24. Pokud jde o posuzování této otázky v případě rozhodnutí o *zastavení řízení*, z argumentace žalované v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že si byla vědoma více „proudů“ judikatury Nejvyššího správního soudu k této otázce, přičemž jako hlavní proud citovala závěry plynoucí kupř. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, či ze dne 8 Azs 314/2019-39, podle nichž se při zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života *neposuzuje*. Z těchto závěrů pak žalovaná vycházela, i když soud nepřehlédl, že se přesto dílčím způsobem věnovala tomu, zda žalobkyně namítá konkrétní důvody nepřiměřenosti z hlediska jejích lidských práv a základních svobod chráněných mezinárodními závazky České republiky (zejména pokud jde o případy dotýkající se nejlepších zájmů dítěte). Žalovaná odkázala na formulář, v němž žalobkyně uvedla, že je vdaná a její tři zletilé děti a sourozenec pobývají v zemi původu, a na informační systém cizinců, z něhož neplyne, že by žalobkyně měla na území ČR nějaké rodinné vazby. Proto žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně má možnost v zemi původu obnovit svůj rodinný život. Poté žalovaná správně poukázala na to, že z *kritérií* pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je v případě žalobkyně relevantní *délka jejího pobytu na území ČR*. K tomuto kritériu však žalovaná nesprávně uvedla, že přiměřenost dopadu rozhodnutí znamenajícího nemožnost pokračovat v pobytu na území již byla posouzena v rámci řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. S odkazem na výše citovanou judikaturu správních soudů, podle níž jestliže správní orgán nerozhodoval o věci samé, *nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu usnesení do soukromého a rodinného života cizince*, žalovaná (chybně) uzavřela, že není důvodná námitka chybějícího vypořádání takového zásahu ministerstvem.
25. Soud k tomu uvádí, že podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, je správní orgán povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o *zastavení řízení* dle § 66 odst. 1 správního řádu. **Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.**
26. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65 zdůraznil, že přestože jde v případě zastavení řízení o nemeritorní procesní rozhodnutí, nelze opomíjet, že jeho důsledky (zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění) jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti. I rozhodnutím o zastavení řízení může dojít k porušení základních práv žadatelů o pobytové oprávnění. Proto i v případě těchto

rozhodnutí je plně aplikovatelná judikatura Evropského soudu pro lidská práva zmiňovaná k této problematice v citovaném rozsudku rozšířeného senátu (rozsudek ze dne 22. 11. 2021, *K. a K. proti Rusku*, č. stížnosti 28895/14, body 27, 29 a 30).

27. Podstatné tedy je, že žalovaná byla povinna věcně vypořádat námitku žalobkyně, že rozhodnutí ministerstva je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to i ve světle obsahu správního spisu a okolností věci, kam spadá kromě žalovanou zjištěných skutečností zmiňovaných v napadeném rozhodnutí a tvrzení samotné žalobkyně zejména **délka pobytu** žalobkyně na území ČR (citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 99/2023-65, bod 52). Výše shrnuté vypořádání žalobkyní opakovaně vznesené námitky nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí ministerstva do jejího soukromého a rodinného života proto nemůže v rámci soudního přezkumu s ohledem na nejnovější judikaturní vývoj obstát, byť si je soud vědom toho, že žalovaná rozhodovala ještě před sjednocujícím rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2025, č. j. 8 Afs 102/2022 67, bod 64).
28. Žalovaná tak zatížila své rozhodnutí vadou spočívající v neposouzení dopadu rozhodnutí ministerstva do soukromého a rodinného života žalobkyně, a proto soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm je žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem a bude se zabývat dopadem rozhodnutí ministerstva do soukromého a rodinného života žalobkyně postupem a v intencích závěrů citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 99/2023-65.

IV. Náklady řízení

29. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2024, č. j. 4 As 14/2024-25, žalobkyni náleží i účelně vynaložené náklady spojené s podáním neúspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku) a dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení a žaloba, jejíž součástí byl i návrh na přiznání odkladného účinku) a jeden půl úkon po 2 310 Kč (žádost o osvobození od soudních poplatků), společně se třemi režijními paušály po 450 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3, § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb, advokátní tarif, § 27 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), celkem tedy 16 900 Kč. K zaplacení k rukám advokáta žalobkyně byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. ledna 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně